

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 324/2012-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. júna 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. S. L., B., zastúpeného Ing. F. L., B., právne zastúpeného advokátom JUDr. S. J., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj porušenie čl. 2 ods. 2 a čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 Co 83/2010-197 z 25. januára 2012 a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. S. L. o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. apríla 2012 doručená sťažnosť Ing. S. L. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj porušenie čl. 2 ods. 2 a čl. 144 ods. 1 ústavy rozsudkom Krajského

súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Co 83/2010-197 z 25. januára 2012 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu.

Zo sťažnosti a z listín k nej priložených vyplýva, že návrhom z 8. februára 2005 sa pôvodne označená navrhovateľka A., spol. s r. o., B. (ďalej len „navrhovateľka“), domáhala na Okresnom súde Bratislava I (ďalej len „okresný súd“), aby zaviazal odporcu v 1. rade Slovenskú republiku, zastúpenú M., a odporcu v 2. rade Slovenskú republiku, zastúpenú S., na zaplatenie sumy 96 674,99 € s príslušenstvom z titulu náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Dňa 6. decembra 2007 podala navrhovateľka okresnému súdu návrh na zmenu účastníka na strane navrhovateľky postupom podľa § 92 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) z dôvodu singulárnej sukcesie s tým, aby do konania namiesto nej vstúpil sťažovateľ. Okresný súd uznesením č. k. 15 C 46/2005-42 z 12. februára 2008 zmenu účastníka na strane navrhovateľky pripustil.

Okresný súd o návrhu navrhovateľky rozhodol rozsudkom č. k. 15 C 46/2005-161 z 26. novembra 2009 tak, že ju zamietol.

Proti označenému rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok okresného súdu č. k. 15 C 46/2005-161 z 26. novembra 2009 ako vecne správny potvrdil.

Zo sťažnosti tiež vyplýva, že proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ 27. februára 2012 dovolanie, pričom, ako uvádza v sťažnosti, z dôvodu procesnej opatrnosti podal aj sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v snahe predísť márnemu uplynutiu lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Sťažovateľ v odôvodnení sťažnosti vyjadruje nesúhlas so skutkovými tvrdeniami a právnymi závermi vyjadrenými v označených rozsudkoch okresného súdu a krajského súdu a podrobuje ich kritickej analýze, ktorá vyúsťuje do tvrdenia, že oba sudy „*vo svojich rozhodnutiach posúdili vec arbitrárne, nakoľko nedbali na platné znenie zákona, resp. aplikovali právne normy, ktoré v tom čase neboli platné a účinné...*“.

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľ tvrdí, že napadnutým rozsudkom krajského súdu a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu bol porušený čl. 2 ods. 2 a čl. 144 ods. 1 ústavy, jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto žiada, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol nálezom, v ktorom vysloví, že napadnutým rozsudkom krajského súdu boli porušené označené články ústavy a práva podľa ústavy a dohovoru, zruší tento rozsudok a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľ si tiež uplatňuje nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a požaduje aj priznanie úhrady trov konania pred ústavným súdom.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom,

neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj porušenia čl. 2 ods. 2 a čl. 144 ods. 1 ústavy, ku ktorému malo dôjsť napadnutým rozsudkom krajského súdu a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu.

Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ 27. februára 2012 dovolanie, ktoré zakladá na dovolacích dôvodoch uvedených v § 237 písm. f) a § 241 ods. 2 písm. c) OSP. Podľa zistení ústavného súdu Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako dovolací súd do dňa predbežného prerokovania sťažnosti o dovolaní sťažovateľa nerozhodol.

Ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu ustálenú judikatúru (m. m. IV. ÚS 177/05), podľa ktorej vyčerpaním opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov, nemožno rozumieť už samotné podanie posledného z nich oprávnenou osobou, ale až rozhodnutie o ňom príslušným orgánom. Iná interpretácia by v danej veci mala za následok nežiaducu situáciu, keď by to isté rozhodnutie súčasne preskúmavali tak všeobecný súd, ako aj ústavný súd. Sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nepredstavuje právny prostriedok nápravy, ktorý možno využiť súčasne popri iných prostriedkoch nápravy, ktoré má sťažovateľ k dispozícii; sťažnosť je prípustná iba vtedy, ak napriek vyčerpaniu všetkých prípustných prostriedkov nápravy došlo podľa tvrdenia sťažovateľa k porušeniu jeho základných práv alebo slobôd (m. m. IV. ÚS 21/02).

V okolnostiach posudzovanej veci sťažovateľ podaním dovolania, ako aj podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vedome vytvoril stav, keď by o jeho veci mali súbežne rozhodovať dva orgány súdneho typu (najvyšší súd ako dovolací súd a ústavný súd), čo nie

je v podmienkach právneho štátu rešpektujúceho princíp právnej istoty ústavne aprobovateľné, pretože by tým mohlo dôjsť k vydaniu dvoch rozdielnych rozhodnutí v tej istej veci. Vzhľadom na skutočnosť, že uplatnenie právomoci dovolacieho súdu vo veci sťažovateľa predchádza uplatneniu právomoci ústavného súdu, možno považovať podanie sťažnosti ústavnému súdu ešte pred rozhodnutím dovolacieho súdu o poslednom procesnom prostriedku, ktorý bol sťažovateľom využitý, ako predčasné (IV. ÚS 142/2010, IV. ÚS 109/2012).

Ústavný súd sa aj pod vplyvom judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) odklonil od svojej predchádzajúcej judikatúry a v súčasnosti vo svojej rozhodovacej činnosti stabilne zastáva názor (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 289/09, IV. ÚS 142/2010), podľa ktorého v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je takáto sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd v záujme právnej istoty sťažovateľa zároveň poukazuje na svoje predchádzajúce rozhodnutia (napr. m. m. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 239/09, IV. ÚS 49/2010), v ktorých vyslovil, že lehota na prípadné podanie sťažnosti po rozhodnutí o dovolaní bude považovaná v zásade za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti veci zjavne vylučujú. Nie je preto dôvodné, aby sťažovateľ v prípade podania dovolania podal zároveň aj sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, pretože aj za predpokladu, že by dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné, nemožno sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy smerujúcu proti rozhodnutiu, ktoré predchádzalo rozhodnutiu dovolacieho súdu, odmietnuť pre jej oneskorenosť (porovnaj k tomu aj rozsudok ESLP z 8. novembra 2007 vo veci Soffer proti Českej republike, sťažnosť č. 31419/04, alebo rozsudok ESLP z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, a jeho body 51, 53, 54).

Ak by sa ústavný súd vecne zaoberal sťažnosťou pred rozhodnutím najvyššieho súdu o podanom dovolaní, mohol by neprípustne zasiahnuť do rozhodovania všeobecných súdov.

V prípade, že by ústavný súd čakal na rozhodnutie dovolacieho súdu, mohlo by to navádzať potenciálnych sťažovateľov na obdobný postup, aký zvolil v okolnostiach daného prípadu sťažovateľ, t. j. na paralelné podávanie sťažností ústavnému súdu zároveň s podaním dovolania, čo vzhľadom na už uvedené nie je opodstatnené.

Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou meritórne nezaoberal, ale ju pri predbežnom prerokovaní podľa zásady ratio temporis odmietol ako neprípustnú (predčasne podanú) podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

V sťažnosti je uvedené, že sťažovateľ je zastúpený advokátom JUDr. S. J., avšak k sťažnosti nebolo priložené kvalifikované splnomocnenie udelené sťažovateľom tomuto advokátovi (splnomocnenie pre advokáta podpísal pôvodný zástupca sťažovateľa v súdnom konaní – Ing. F. L., a nie sťažovateľ, pozn.).

Z uvedeného vyplýva, že advokát v konaní pred ústavným súdom predložil splnomocnenie na zastupovanie sťažovateľa, ktoré neudelil sťažovateľ, ale zástupca sťažovateľa, ktorý nemal/nemá oprávnenie na udelenie splnomocnenia na zastupovanie sťažovateľa v konaní pred ústavným súdom, v dôsledku čoho neboli tiež splnené zákonom predpísané náležitosti podanej sťažnosti (§ 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v tejto veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal a ani nevyzýval sťažovateľa na predloženie kvalifikovaného splnomocnenia na jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. júna 2012